

hvert Fald Hverdagsundervisning for øverste Klasse om Vinteren, derved vil allerede noget være bundet. Men naturligvis, disse og andre lignende Spørgsmaal fortjene jo Overvejelse, og skulde det ske, at der kom et Forslag eller en bestemt Anthydning af et Forslag, hvorom dette Ting ikke blot mente, at det var bedre, men ogsaa mente, at det havde rimelig Udsigt til at gaa igennem i det andet Ting, er jeg ganske enig med min ærede Sidemand til Højre (Goss), at der ikke er noget præjudiceret ved det, der ske i Fjor, men at saa bør vi samle os om det selv med Udsigt til, at vi ikke saa Sagen ordnet i Aar, hvor beklageligt det end kunde være. Det kan jo være længe, inden vi igen komme til at lovgive om Stolesager, og denne Lov er jo saa overordentlig vigtig, at det, at det bliver en god Lov, naturligvis er mange Gange mere værd, end at den bliver færdig et Aar før eller senere. Det eneste, der der er at iagttage, er efter min Mening dette, at vi ikke blive saa længe paa Overvejelsernes Stadium eller vente saa længe forgæves paa noget nyt, at der ikke bliver Tid til at behandle det gamle til Ende. Men det har jo min ærede Sidemand selvsølgelig lige saa godt Dje for som jeg.

Selv om der nu vistnok ikke, antager jeg, bliver Tale om saadanne nye eller halvnye Ting, kan der jo være saa overmaade meget i det gamle, som fortjener Overvejelse, bl. a. det, som saa stærkt blev fremhævet af det ærede Medlem for Ødense (Koch), at der er for megen Sammensmeltning mellem By og Land paa dette Lovforslag. Jeg vilde saaledes sætte overordentlig megen Pris paa, om der med Hensyn til Mulke- ringen og Undervisningsstoffet maatte ske nogen Forandring i det, som vi bleve enige om i Fjor, for Købstædernes Bedkommende. I Fjor maatte vi jo holde alle Indvendinger nede, som det alt er blevet sagt. Vi havde bogstavelig ikke en Dag at spille, hvis vi skulde have Sagen til Fællesudvalg og saa paabegyndt Forhandlingerne der før Iste April, og det var den almindelige Mening den Gang, specielt i det Ting, som staar i den mest umiddelbare Forbindelse med Bælgerbefolkningen og kender dens Tankegang, at hvis vi ikke fik Loven i Fjor, vilde vi vanskelig faa den. Nu have vi heldigvis Tid, og jeg er ganske enig med min ærede Sidemand i, at vi ogsaa have fuld Frihed til at behandle Lovforslaget, som om vi saa det for første Gang, og at vi ikke paa nogen Maade ere bundne ved det, som kom frem i Fjor. Det er jo sagt baade skriftlig og mundtlig, saa den Sag er klar nok, at de Indrømmelser, vi gjorde, gjorde vi under

Jorudsætning af, at vi bleve enige, og vi vare ikke bundne derved for Fremtiden. — Noget ganske andet var det, om vi maatte alligevel være, vel ikke formelt, men moralsk bundne, om det skulde forholde sig saaledes, som det forekommer mig er blevet antydet fra en enkelt Side, at det, der foreligger her i Dag, er det andet Tings store Indrømmelse til dette Ting, det andet Tings stærkt imødekommende Tilbud til dette Ting, hvorfor saa ogsaa dette Ting paa Differenspunkterne skulde vise en tilsvarende Smødekommethed, hvad det jo saa meget lettere kan, som det er ordnet godt nok med Stolen for Dje i Folketinget, og der egentlig heller ikke er stor Forskel paa det, som her er vedtaget, og det, som er det nu bestaaende! Men det er jo ganske forkert altsammen. Det, der her foreligger, er lige saa godt Landstingets Indrømmelse, som det er Folketingets, akkurat lige saa godt. Vi have gjort lige saa mange Indrømmelser som det andet høje Ting. Hvad de 3 store Differenspunkter angaar, ere de 2 af dem blevne bragte ind i det andet Ting i Regeringsforslaget ved særdeles vidtgaaende Forslag, og vi fra vor Side have været meget imødekommende, specielt hvad Fristolesspørgsmaalet angaar. Det eneste Punkt, nemlig Kaldelsesspørgsmaalet, hvor vi ønskede en lille Forandring i det bestaaende, — idet vi gif ud fra, at naar Staten skulde af med 1½ Million mere, maatte efter almindelige Regler Statsorganerne ogsaa faa en lille Rende mere Magt over Stolen — maatte vi i Virkeligheden frasælde, den Forøgelse af Statsorganernes Indfyldelse maatte vi i Virkeligheden frasælde, thi det, vi i Fællesudvalget tilbød at blive ved, var faktisk ikke mere end det, vi nu have, naar man lægger den Fortolkning af, hvad vi have, til Grund, som altid er bleven lagt til Grund af enhver Regering. Men det andet Ting har saa langt fra vist Smødekommen paa dette Punkt, at det tværtimod er gaaet til den modsatte Side og har foreslaaet noget, som er en fuldstændig Ophevelse af den bestaaende Kassationsret, og derom vil jeg sige, ligesom min ærede Sidemand (Goss), at det gaar jeg for mit Bedkommende aldrig med til, og at jeg haaber, at mine Partikæller i dette Ting heller ikke ville gøre det. Af mange Grunde vil jeg det ikke; men dog ganske særlig af een Grund, som jeg nu skal tillade mig at fremdrage. Da der i 1855 i Folketinget blev forhandlet om dette Punkt i den nuværende Lov, blev fra Oppositionens Side med stor Styrke gjort gældende, at naar denne Kassationsret skulde bestaa, vilde Indstillingsretten i mange